

Η πανήγυρη της ιστορικής Μονής Αγίου Γεωργίου Φενεού

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Κυριακή, 3 Νοεμβρίου 2024, ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία μας εορτάζει την ανακομιδή των Ι. Λειψάνων του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πανηγύρισε η Ιστορική Ι. Μονή της Μητροπολιτικής επαρχίας της Μητροπόλεως Κορίνθου στον Φενεό Κορινθίας, που τιμάται επ' ονόματι του Τροπαιοφόρου Αγίου.

Το πρωί της Κυριακής τελέσθηκε ο πανηγυρικός Όρθρος και στην συνέχεια η Αρχιερατική Θ. Λειτουργία από τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Κεγχρεών και Πρωτοσύγκελλο της Ι. Μητροπόλεως κ. Αγάπιο με συλλειτουργούς τον τελούντα

χρέη Ηγουμενοσυμβουλίου της Ι. Μονής Πανοσ. Αρχιμ. π. Αθανάσιο Πέζο, τον Οικονόμο – Σταυροφόρο π. Δημήτριο Στεργιόπουλο και τους Διακόνους π. Χρήστο Χίλια και π. Άγγελο Σαλάτα.

Συμπροσευχόμενοι παρέστησαν οι Πανοσ. Αρχιμ. π. Γεννάδιος Μητρόπουλος, αδελφός της Ι. Μονής, ο Αιδεσ. Πρωτ/ρος π. Πέτρος Καγιούλης, Προϊστάμενος του Ι. Ναού Τιμίου Προδρόμου Λουτρακίου και αφού τελείωσαν την Θ. Λειτουργία στις Ενορίες τους παρευρέθησαν οι Αιδεσ. π. Αναστάσιος Ξύδης, Εφημέριος Ι. Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μεσσινού και Αρχιερατικός Επίτροπος Φενεού και ο π. Χρήστος Λάλος, Εφημέριος Ι. Ναού Αγίας Μαρίνας Στενού.

Στην ομιλία του ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κεγχρεών εξήγησε στους ευλαβείς προσκυνητές της Ι. Μονής τον λόγο για τον οποίο αναγινώσκεται η Ευαγγελική περικοπή της Ε' Κυριακής του Λουκά μεταξύ των ημερών 30 Οκτωβρίου έως 5 Νοεμβρίου κατ' έτος και ανέγνωσε το Συναξάρι της 6ης Νοεμβρίου, όπου δίδεται η εξήγηση, συνδυάζοντας αυτό με την διδακτική περικοπή της παραβολής του ανωνύμου πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου.

Έκαμνε λόγο για τις αντιθέσεις και τις καταστρεπτικές διακρίσεις που χωρίζουν τον κόσμο και προκαλούν όλα τα σκάνδαλα, όλες τις διαιρέσεις γιατί όχι και τους πολέμους και τις καταστροφές, που οπισθοδρομούν αιώνες ολόκληρους τον

άνθρωπο.

Πολυτέλεια, καλοπέραση, σπατάλη, πανάκριβα υφάσματα, απαστράπτων στολισμός του απέραντου μεγάρου του και του εαυτού του, υπηρέτες, δούλοι, συγγενείς, φίλοι αλλά και επιτήδριοι κόλακες. Έτσι απελάμβανε την ζωή του ο πλούσιος με διασκεδάσεις «καθ' ημέραν» και ευφραίνεται γλεντοκοπώντας και αδιαφορώντας. Εικόνα «ευτυχίας», εικόνα εγωϊστικής απολαύσεως.

Σ' αυτήν την «λαμπρότητα» δίπλα υπήρχε και η τραγική δυστυχία και αθλιότητα που με μεγάλη υπομονή σήκωνε το άλλο πρόσωπο της παραβολής. Ο Λάζαρος, άστεγος, έρημος από φίλους και συγγενείς, βουτηγμένος μέσα στην αρρώστια, την γυμνότητα, τον πόνο, τις πληγές. Τηκόμενος από την αφόρητη πείνα, αγωνιώντας για την εγκατάλειψη, που τον είχε καταδικάσει η αδιαφορία αυτού του κόσμου αλλά και του συγκεκριμένου πλουσίου, αφού στον πυλώνα του ανακτόρου του ακουμπούσε «καθ' ημέραν». Περίμενε πότε οι δούλοι θα σηκώσουν το τραπέζι και θα τινάξουν τα τραπεζομάνδηλα. Να πέσει κανένα μισοφαγωμένο κομμάτι ψωμί ή κάποιο κόκκαλο και να συρθεί μαζί με τα σκυλιά για να κορέσει την πείνα του. Είχε όμως και από τα σκυλιά και μια υπηρεσία, «ἀπέλειχον τὰ ἔλκη» (Λουκ. ιστ', 21) του! Βιβλική εικόνα φρίκης.

Με όση ευτυχία κι αν περιβάλλεται η ζωή των ανθρώπων, όση δυστυχία κι αν

κλείνει, έχει αυτή «ημερομηνία λήξεως». Τίποτα το βέβαιο και στέρεο. Τίποτα δεν διαμένει διαρκές. Φευγαλέα εικόνα, πομφόλυξ, στιγμιαία λάμψη και ύστερα όλα «ὡς ἄνθος μαραίνονται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχονται». Τα χρόνια φεύγουν και η ηλικία ασπρίζει τα μαλλιά και του ευφραινομένου πλουσίου και του πεινώντος πτωχού Λαζάρου. Και τους δύο καλεί πλησίον Του ο Δοτήρ της ζωής για ν' αποδώσουν λόγο για την χρήση της ελευθερίας των.

Πως μεταχειρίσθηκε τον πλούτο, που του έδωσε ο Θεός, ο πρώτος; Πως χειρίσθηκε το κεφάλαιο του πόνου, με τον οποίο τον δοκίμασε εδώ ο Θεός, ο δεύτερος; Αναπαύθηκε από τους κόπους, τους πόνους και τους μόχθους της πολυστένακτης ζωής του ο «πτωχός Λάζαρος». Τιμητική συνοδεία Αγγέλων τον οδηγούν στην αγκαλιά του Πατριάρχου Αβραάμ. Εκεί αμείβεται για την καλή χρήση του «ταλάντου» του πόνου, που πολυπλασίασε με την αγόγγυστη καρτερία του. Εκεί μέσα στο φως του Θεού πληροφορείται, ότι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι» (Ρωμ. η', 18).

«Ἀπέθανε δέ και ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη» (Λουκ. ιστ', 22), για να μη ενοχλεί με την σήψη του αποσυντιθεμένου πτώματός του. Και η ψυχή του γυμνή από κάθε καλοσύνη και αρετή ως καταχράστρια του θεϊκού πλούτου, που έλαβε, πλήρης αδιαφορίας βασανίζεται στα αφιλόξενα και τρομερά σκοτάδια του Άδου. Ζητά βοήθεια από τον Αβραάμ να τον αναψύξει ο Λάζαρος με βρεγμένο το δάκτυλό του

γιατί καίγεται. Και η απάντηση του Πατριάρχου• «εσύ απόλαυσε τ' αγαθά σου όσο ζούσες στην γη και ο Λάζαρος ομοίως τα κακά της δυστυχίας και της ασθένειας. Αυτός αδιάκοπα παρηγορείται και συ αδιάκοπα υποφέρεις και μη ξεχνάς ότι αμετατόπιστο χάσμα υπάρχει ανάμεσά μας, που είναι αδύνατο κανείς να το διαβεί».

Ευτυχία και δυστυχία κατ' άνθρωπον στην πρόσκαιρη ζωή εδώ στη γη. Αμοιβή για την χρήση της ελευθερίας στην μετά θάνατον ζωή. Αιώνιος ευτυχία και μακαριότητα για όσους εργάσθηκαν τα αγαθά και έκαναν καλή χρήση της ελευθερίας τους. Αιώνιος χωρισμός από τον Θεό και τους ανθρώπους όσοι αδιαφόρησαν και έκαναν κακή χρήση της ελευθερίας των αλλά και των «ταλάντων» που ο Θεός τους έδωσε.

Το στάδιο των έργων παρήλθε, με τον θάνατο ήλθε η συγκομιδή και «έκαστος ὃ ἔσπειρεν, ἐκεῖνο καί θερίσει». Οδηγός ασφαλής εις έργα θεοφιλή και θεάρεστα στον καιρό της εργασίας η μελέτη της Αγίας Γραφής• «εἰ Μωϋσέως καί τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται» (Λουκ. ιστ', 31).

Πρόσκαιρη η ζωή εδώ στην γη, σύντομη. Και η περίοδος της νεότητος ακόμη πιο σύντομη. Σκοπός της από τα εφήμερα άνθη να δέσει καρπούς αγάπης, ειρήνης,

μακροθυμίας, χρηστότητας, αγαθωσύνης, πίστεως, πραότητος, εγκρατείας και ένεκα τούτων χαράς αιωνίου (πρβλ. Γαλ. ε', 22). Αυτό πραγματοποίησε και ο νέος τη ηλικία σήμερα εορταζόμενος Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος. Πεισθείς εκ των Ευαγγελικών λόγων για την αξία της αιωνίου μετά θάνατον ζωής διαχειρίσθηκε τα της εδώ ζωής με σκοπό την απόλαυση του Παραδείσου.

Πίστευσε στον Χριστό, εγκρατεύθηκε μέσα στο ειδωλολατρικό περιβάλλον του στρατού, επέδειξε ευεργετική διάθεση και καλοσύνη μοιράζοντας τον πλούτο, που του κληροδότησαν οι πλούσιοι Χριστιανοί γονείς του, στους πτωχούς, «των πτωχών υπερασπιστής» γενόμενος, ομολόγησε πίστη στον Αληθινό Θεό, υπέμεινε αφοσιωμένα τα μαρτύρια και εστέφθη στέφος άφθαρτον και αιώνιον, αποτελών έμπρακτο παράδειγμα προς μίμηση, κυρίως στην πίστη του, ότι ο Παράδεισος και η Κόλαση είναι πραγματικότητα την οποία διαβεβαίωσε ο Χριστός στην παραβολή του «πλουσίου και του Λαζάρου».

Μετέφερε, επίσης, τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονυσίου στους πατέρες και στους προσκυνητές της Ι. Μονής, όπως με τις πρεσβείες του Αγίου Γεωργίου ν' αξιωθούν οι πάντες της αιωνίου δόξης.

Μετά το τέλος της Θ. Λειτουργίας ο τελών χρέη Ηγουμενοσυμβουλίου της Ι. Μονής Αρχιμ. π. Αθανάσιος Πέζος ευχαρίστησε τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Κεγχρεών κ. Αγάπιο, τους προσκυνητές και τον Αντιπρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Κορινθίων κ. Αναστάσιο Ταγαρά, για την παρουσία τους στην πανήγυρη της Μονής της μετανοίας τους και ακολούθησε «το κέρασμα» κατά την Μοναστική συνήθεια.

